

Er worden grenzen opgeschoven de laatste jaren,
grenzen verlegd; de figuurlijke grenzen van de
betamelijkheid, van het fatsoen maar ook letterlijk
verplaatste grenslijnes niet ver hier vandaan want
wat is een afstand van tweeduizend kilometer in
een wereld waar haast iedereen altijd

- bereikbaar is

Vrede was nooit echt weg. Ja, bij ons, tachtig jaar
zonder bommen, zonder weggevaagde huizen,
zonder nachtmerries, zonder verloren vriendjes
of familie, zonder verbrand speelgoed, zonder nieuwe
trauma's. In mij zitten resten van beschadigingen
uit de -ik mocht hem nooit vergeten – oorlog

- van mijn moeder

Intergenerationele trauma's genetisch vastgezet en
zo aan mij doorgegeven en verteld en verteld! De
zwarte lakens uit mijn jeugd liggen niet meer in een
kast, die zijn begraven gelijk met de dood van mijn
moeder. Altijd wel de Hongerwinter in mij op de loer,
want vergeet het nooit haal voldoende eten in huis

- voor je weet maar nooit

Op mijn netvlies gebrand foto's van een weggevaagd
centrum van mijn geboortestad. Zadkine's Stad zonder
Hart heeft het verbeeld. Vergeten zal ik ook nooit de
kale vlakte achter mijn moeders ouderlijk huis. Het
vergisbombardement van de geallieerden; bommen
vielen op huizen, vierhonderddrieenvijftig doden

- de haven bleef gespaard

De honger van mijn moeder verdreef haar naar
Drenthe. Net als andere Hongerlopers kreeg ze altijd
een slaapplek en op de heen en terugweg soep in
Harderwijk. Als veertien jarige was haar heimwee
groter dan de honger. Op een fiets met houten
banden keerde ze terug naar de honger

- en gehavende stad

Nee, ik mocht het nooit vergeten, moest me blijven
herinneren, ik moest herdenken en gedenken, als
kind bloemen leggen bij een monument en daardoor
wist en weet ik nu wat vrijheid is. Dit recht, dit niet
te verwaarlozen gevoel van vrijheid liet me vertrekken
na de dood van mijn moeder

- naar Drenthe